

י. א"ה אגרו בין כי זאת ויציג ... בין אלקים לאמ...

היה אגרו סוד דפוסין בין אלקים זאת כמו באמצע הפרק. (פ"ג ב"ז)
וראונם אה"ים.

וה"י סוגרם דאינו מפסיק כלל בין אלקים לאמ... (ע"פ בת"י).

ולכאורה היינו אומרים שפסוק דאין מפסיק עם לפי אלו האומרים דאמנע

הפרק מפסיק רק בין דנין לדנין כון דכאן הו' באמצע הדנין. וזה לפי אלו האומרים

דבאמצע הפרק היינו בין פסוק לפסוק א"ל בל' אחר דנין כון ^{ל' ב"ז} הו' באמצע

הפסוק כיון דאינו כסוק שפא כבוד ה' אלקים אמר.

אלא צ"ל הכי הכה קשה ולא מסביר דלפי האמת אין בין אלקים

זאת אלא אמצע דנין אבל כדאי הו' סגור בין הפסוקים לפני ק"ש וכ"ק

אנו מדקדקים.

באמצע הפסוק ובתוך דנין

וה"ל דאל' לירושלמי שיכול להפסיק [בין פסוק לפסוק (לירא' א' א']

בל' אחר דנין [א"ה כון אין להפסיק. כן כבר פירוש הראב"ד

בנוסף ל"החלק המשפטי" דהו' דוקא ואין לומר "חלק המשפטי" כי באורו

"הוא החלק הוא המשפטי". ועל דרך זה יש לומר "אלקים אמר

ז"ל, ולומר "הא' אלקים אמר" הוא אמר" והו' שם אמר, ויורה חבורה

מבאמצע פסוק א"ל דלפי האמת הו' בין פסוקים. איך א"ל לירושלמי

לא מפסיק כלל בין אמר אלקים לאמ...

(הר"י אמר דלא מפסיק לשח"י)

אלקים
אמ
החלק
המשפטי
וה
א"ה כון
אין להפסיק
בין
פסוק
לפסוק
לפי
האומרים
באמצע
הפסוק
ה' בין
דנין
לדנין
וכן
האומרים
אין
בין
פסוק
לפסוק

שאר הקט.

ובן אמת" גופיך דמוז השם ועל שייך לק"ש דלמא.

נחמא דלמא בוסב הקרבה הארוזת ממלח גאיליב" ובין אמר
ויליב יבסיר דלמי הוי בין הפרקים. ובא דמאר רב יהודא " בין אלקיבם
למא ויליב" לא פסק לאו דוקא אלא לישנא דלמא קמא נקט ודיל גין אלקיבם
למא לא פסק".

אבל למיז חוסר ואחרי אמר סובר דמא שייך לגיבת ויליב" אלא
דלריבין לחירו למחלה דם ק"ש. ואז אנו כיל להפסק בין אמר וליליב טי כוי
באחרי הפרק.

ואמ אין אמר פוסקים כלל כי דיהי באחריהם אלא אמר פוסקים על
אי דמא בר הלך ק"ש ואי חוסר ואחריהם לן אמר ויליב" גוי פדמל כלין
הפרקים ויכול להפסק.

י"ג: אמר וד יוסף כמה מילין הא שמעמא דכי אמר ... דקר א'
אחרי כמדיקא
כני ישאל ואחרי דליהם אני ה' אלקיבם אמר.
שאלה היטה מקובלת - והא כל פסקי דבסקי חשב אמר לא פסקין?
ומהילת זיש פסקו ככה בקריאה גיוהכפ גוקרא.

וקשה דכא אנה אין אמר קוראין פסקו הפוא והראיה דהמא
אמר "לא יתלים" (פירוש ילימא עליו) ואם התלים אמר "מכא החדקא
הגב. וספיר שייך כל פסק דלא פסקיה חשב וסי...
ונניח שאם כל ונגאר שיטל החדקא.

ש"ט ב"ן מדיבא:

ש"ט
ב"ן
מדיבא

כל דם אבוב צ"מ מל"מ בכ"מ כ"מ א"מ ה' אלקים אשר תלמ'.

ב"ן
מדיבא

אובם מאלף מל"מ ל"מ לאלקים: וכ"מ פ"מ לא ח"מ דל ב"מ

ב"ן
מדיבא

א"מ ה' אלקים" ח"ל מפרט צ"מ

ב"ן
מדיבא

וכ"מ תלמ' בכ"מ ש"מ בכ"מ

ב"ן
מדיבא

ב"ן מדיבא

ב"ן מדיבא

ומ"ן ב"ן מדיבא ^{ד"מ} א"מ ה' אלקים" אי"מ ש"מ מפרט צ"מ

ב"ן
מדיבא

ב"ן מדיבא

א"מ פ"מ צ"מ

ב"ן
מדיבא

ב"ן מדיבא

ב"ן
מדיבא

וב"מ ה"מ א"מ ה' אלקים" ד"מ מדיבא?

ב"ן
מדיבא

וב"מ מדיבא ב"ן מדיבא. וא"מ לא ש"מ כל פ"מ ד"מ מדיבא א"מ לא ש"מ

ד"מ מדיבא ד"מ מדיבא א"מ מדיבא

ב"ן
מדיבא

וב"מ מדיבא א"מ מדיבא

ב"ן
מדיבא

א"מ מדיבא

ב"ן
מדיבא

א"מ מדיבא

ב"ן
מדיבא

ב"ן מדיבא

ב"ן
מדיבא

א"מ מדיבא

ב"ן
מדיבא

א"מ מדיבא

א"מ מדיבא

א"מ מדיבא

והם רק סוכר בק, דעבר דכיון דחלום צבית אינו טיבא גלילא אין
חיוב עברתילי אלא אום בתילי אומי מטום חיוב.

±

דכך הוא.

ו בנושד עדיק מחלוקת רב זבני מדובא נראנ
בני מדובא סוכרים דים גי רדיונוה דקבלת מוז אלכות ישמים
כאחד דיי צבית יי ובעני דיי אנוי אלקיבס אמת. הלכך אף דהראשון
נוסף קליב, שאר השני ושפיר יתיל. דבר וכוני אנוי הי אלקיבס אמת.
ורב סוכר דהי אלקיבס אמת נמשך דל צבית, וכוני רק קיום
אמז דקדוש דל יזי אלוה צבית ואין זכך כלום במה שבכשרת צבית
אזני הכמות דל. אנוי צ' אלקיבס" אקנז טאו כטמט שר נכמות יליאר
מלכרים. וחיון שאן אלוה צבית נוכח קילב אין דליו חיוג
עברתילי עקרא אלוה צבית. ויה אה בתילי יז דליו חיוג ועדיק
למורי כחז שבארט.

הטבר
דחלוקת
רב
וכני
מדובא.
קדוש
יזי אד
קיוג
י.
גי
קיומא.

אחר אביי אמריל מחלוקת וכוני...

אביי אחר דאט צריכינא לאמרי משנה ספק. דכיו ספק לאמרייתא.
ולפי רב צריק לאמרי, ולכן מספק אמרים. דספק תווינא לאמרי.
ולפי בני מדריבא יכול למורי אמת ול הכרכם כאמרינא אלא קשה לוי
הא אין הכרכה כאמרינא שייק כעלל?

אריב
קשה
אין
אמרינא
דרכה
אמרינא
צקיש?

והשלישית ברית שלמה שלמה הוא חלק קדמית וסודי הלימוד הוא, ולמה שלמה שלמה שלמה

ולמה
הוא
הוא
הוא
הוא
הוא

ואלו כן זכר סודי פרישית. וסודי הפרשיות של סודי הלימוד שבהם כי בקיום

הבית של ק"ט הוא לימוד ^{מ.פ.ז} ~~ה~~ ק"ט. *The outstanding motif* ~~ה~~

... רמ אבי ישיב וקרא ק"ט וכו'...

בית המאור ור"ג סודי דמין גפילין קודם מן ק"ט אך יבנים שלמה

זכר
קדמית
ור"ג

קדושה הוא היתה מתנת גפילין ודעה דכחה הגפילין קודם מן ק"ט.

ולפירוש הכתובים ש"כ ניחא שלמה דתקנה הואי גפילין כיון דמנה גפילין

זכר
רמ"ג
נסתין

מנה, ומן ק"ט שלמה הואי מיכר, ומנה הואי דכחה לפני ק"ט כיון דשלמה

ממן ק"ט הואי מיכר.

ואם ניחא שלמה דמניו ~~הוא~~ שלמה מן כחמה.

אבל מ"ה ר"ג לא ספירה לו כן, אלא שלמה דמין גפילין ומן ק"ט

זכר
ר"ג

בהדי הדדי קא אלו. וא"כ הוכחה לפרש דקדושה הואי הא מלמד

דא א"א למעט גפילין קודם ק"ט אלא א"א א"א שלמה קודם ק"ט דמניו הם דמניו

המלכה. ודונה הוא דלא מלא מן ק"ט. ונראה דר"ג לא היה הביטול

הואנה גפילין אלא למד "ואמט אן פירקין והדי תני ק"ט".

ר"ג ורמ"ג סודים דמין ואן פירקין מן המלכה מן אלו המלכה

ובימי סודות מלכה. של ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~

י' ב' הקורא ק"ש ב'י ג' ב'י' ב'א'י' א'ד'י' ד'ד'ו' ש'ק'ר' ב'ע'ל'מ'ו'

פ'י' ב'י' ב'י' ל'ש'א' א'ל'א' ו'ל'כ'י' ב'י' ה'פ'ק'ד'ה' א'ק'ד'ו'ש'

ו'ר'ו'מ'ן' ב'ו'א' ה'מ'ק'ד'ו' ד'א'ח'ר' ל'א' ב'ו'י' ב'פ'ק'ד'ה' א'ק'ש' א'ל'א' ח'ס'ת'ן' ג'ב'ל'ע'ן'

ז'כ'ח'ו' ש'נ'כ'י'ם' א'י'נ'ם' א'ד'ב'ק'י'ם' ה'כ'ט'ר'י' (ר'ק' ה'ז'ר'יק'ה' א'ד'כ'ת' ה'כ'פ'ת') א'ל'א' ב'ו'י' ק'י'ו'ם'

א'י'ו'ז' ד'ה'ו'י' א'ל'ו'ב' א'י'ו'ח'ד'ה' א'ל' ה'ב'א'ר' ש'נ'כ'י'ם' ל'כ'ל' ק'ד'ו'ן' י'ק' ק'ש' ב'ג'ב'ל'ע'ן' ב'ו'י' ק'י'ו'ם' א'י'ו'ח'ד'

א'י'ט' א'ד'כ'ה' ק'י'ו'ם' א'ל' ק'ד'ו'ש' ד'ק'ש' א'ח'י'י' ב'ג'ב'ל'ע'ן' כ'א'ו' ש'ד'ל'ה' א'ח'י'י' ש'נ'כ'י'ם'

א'ג'ל' ר'ב'נ'ו' י'ו'ב' ח'ו'ל'ק'ט' ר'ב'י' א'ו'ח'ד' א'ת'ן' ב'ג'ל'ש'ת' א'ד'ל'א' א'ל'א' ל'א' א'ד'ו'ב' ש'ק'ר'

ב'ד'ל'מ'ו' ד'וק'א'

ו'ל'פ'י' ז'ה' ב'ר'א'ש'ו'ן' ה'מ'ק'ד'ו' ו'ה'ט'ן' ה'א'ח'ו'ד'י' ז'כ'כ'א'ש'ן' כ'א'ו'ח'ד' א'ד'ו'ב' ש'ק'ר' ב'ע'ל'מ'ו'

ר'ז' ד'א'י'ו' ח'ס'ר' ל'ל'ו'ם' ק'ד'ו'ש' א'ל'א' א'ל'א' ל'א' ב'י'י' י'ס'ר' ל'ז'א'ו'ת' כ'ן' ו'ה'ש'ן' ס'ו'ב'ב'

ז'כ'ח'ו' ג'ד'ל'ה' ח'ס'ר' ב'נ'ס'ב'י'ם' א'מ' ל'א' ה'ב'י'א' ש'נ'כ'י'ם' י'ק' ב'ק'ש' ח'ס'ר' ב'ג'ב'ל'ע'ן' א'מ' ל'א' ב'ג'ב'ל'ע'ן'

ב'ג'ב'ל'ע'ן' א'ת'ן' ק'ד'ו'ש' ב'ו'ז' א'ת' ל'י'ה'

ו'ה'ר'מ'ל'ה' א'ו'ח'ד' כ'א'ו' ת'ר'י' ד'א'י'ן' ח'ס'ר' ל'ל'ו'ם' ק'ש' ו'ב'ע'ל'מ'ו' כ'ו'י' ב'ד'ל'מ'ו' ד'וק'א'

ז'ה'א' ב'ה'ל'כ'ו'ת' ק'ש' ל'א' ה'ז'כ'י'ר' ז'י'ן' ז'ב' כ'ל'ל' ו'ר'ק' ב'ב'ל'ו'ת' ת'פ'ל'ק' כ'ז' ה'ל'כ'ה'

כ'ן' א'ו'ח'ד' ה'ל'כ'ה' ז'ה' (כ'א'י'ו' א'ד'ו'ב' ד'ד'ו'ב' ש'ק'ר' ב'ע'ל'מ'ו') ו'ז'א'ה' א'ל'ו'ז' ד'ל'ש'ן' ה'מ'

ה'ר'א'ש'ו'ן' ו'ה'ש'ן' ה'ו'י' ח'ס'רו'ן' ב'ג'ב'ל'ע'ן'

ו'ה'י'ו' ש'י'ס'א'ו'ג' כ'ש'א'י' ה'ל' ה'ק'ו'ר'א' ק'ש' ב'ל'י' ת'פ'ל'ע'ן' ו'כ'ל'י' ל'ז'י'ת' ו'ה'י'י'נו'

ה'ש'ו'ם' ד'ח'ל'ו'ת' ל'ל'י'ת' ה'ז' ב'ו'ז'ב'ר' ב'פ'ת'ש'

א'ב'ל' ה'ר'מ'ל'ה' ל'א' ז'כ'ס' ל'כ'ה' ה'א'י'ר'ת' ו'ה'א' ב'ה'ל'כ'ו'ת' ל'ז'י'ת' כ'ש' ה'ל'י'ת'

ה'ש'מ'י'ט' ל'ש'ו'ן' ז'ד'ד'ו'ב' ש'ק'ר' ו'ר'ק' כ'ת'ה' א'ו'ח'ד'ת' ב'פ'ת'ה' ל'ז'י'ת' ל'ס'ב'ר' י'ו'ב'

ו'א'ם' ג'פ'ה' ה'ל'י' ה'ו'י' ה'ל'כ'ו'ת' ת'פ'ל'ע'ת'

ו'ל'כ'א'ו'ר'ם' ה'י'י'נו' א'ו'ח'ד'י'ם' ד'ח'י'י'ט' א'ש'ו'ם' ד'ל'ז'י'ת' ב'ו'י' א'ל'ו'ז' ר'ש'ו'ת'

י'ב'

ב'ל'מ'ו'
ר'ב'נ'ו'
י'ו'ב'

ר'מ'ק'
כ'ת'

א'י'ו'ר'ת'
ל'ז'י'ת'

ה'ר'מ'ל'ה'
ל'א'

כ'
ל'ק'ד'ו'ש'

א'י'ו'ז'
א'ו'ח'ד'

ל'ז'י'ת'

ש"ס כ"א

אל ריבא לימא דמי מי הא לורבא מרובן וכי...

מי שאין לו מים זרימין מקום ידיו בלרור גסר וקרימיה...

דין זה שייך רק להבילה אבל לאכילה כל מיני דמיקי אנו מחזיק וצריך דוק

מים ובינו משה דבאכילה היו הנטילה להסיר טומאה ולזה צריך דוק מים ובתעלה

היינו ^{הנטילה} להסיר לכלוך ולזה שייך כל מיני דמיקי. וזה טוב לפי הראשון.

דין מחלקי רמ"מ וראשון ^{בנוסף} להסיר טומאה בקנה ביד של אפרים אקו

ט"ל דים דל אכילה.

שיטת
הראשון
נה
דין
אכילה
לפי
ט"ל

הראשון

הראשון טוב שהחזיקו הדין של ביד שלפניהם דאמרו יטלו לטומאה

ואלו באו ואמרו דלא רק יטלו לטומאה אלא לכל אכילה וא"כ היו אלו בנטילה

כהיינו להסיר טומאה.

הראשון

והראשון סבר דנטילה להסיר טומאה שייך רק בטרומה.

דב"ד של ^{שלאחריהם} אחרים לא החזיקו בין לטומאה אלא מקני דין חוש של

נטילה שבי אכילה, והנטילה הראשונה היי להסיר לכלוך וכמו בתעלה ולאו

של ^{הביד} טומאה. וא"כ אם לאכילה היו צריך להיות ^{שם} בכל מיני דמיקי

כמו בתעלה (לפי הראשון).

[רמ"מ פ"ח הל' אקוה הטומאה הל' תי

ט"ל
הראשון
והראשון
דמחלקי

שאלה פתח וביד קיימו שצדו כל הימים שיהיו שנות. אד"כ שלא יד בזה טומאה

מכני אכילה דסקנות. ולא שזי שאלו כחלק דל הימים ^{טומאה} אלא לקודש וא"כ שצד ^{אכילה}

אמרו אל לטומאה. לפיכך צריך שיהיה יד לטומאה ואם בזה שיהיה קודש יטלו

ידיו כסוף ושפת של טומאה זו.

[השנה הראשון
לטומאה. י"א וא"כ י"א שצדו דל אכילה חזון שצריך שיהיה יד.]

ומקורו דין זה קצת מוזנח ואין יחיד אחד אומר גירור. ואינו מובא קלמ' דא' מהתם לא היה בעל בין קש וגבול. ואי מלא יאה בן דוד דמ' ע"כ לא היה נה בין גבול לקש.

מקור
המחמם

ואפשר דגבולו הו' חובה ודרכו מסני דגבולו יש לין ג' גבולו" משאם בקש מסני זה דגבולו הו' במקום קרבן. דכיון דאינו זין בקרבן שיפסל ד' גבולו כק נה בגבולו. דגבולו החסבא דגבולו נשכח גבולו דל יזי העדר קיום זמני. הו' נשכח גבולו כסולה כמו שקרבן נשכח סולה אי הו' גבולו. אבל בקש אי אינו מקיים נה מה הו' קש חסבא דקש חסבא טוב ואין סבב לפסולה.

מפלה
הגדלה

אבל אכתי ק"ק דלכאורה היה המחמם לברך לתת אותו החילוק לא רק ג' ט"א אלא ג' כל מקום טמא ע"כ בגבולו הו' לברך לחזור ולקרא וקש לא היה לברך ולקרא. ואילו אם קרא קש במקום האסור כמו בג' החילוק או זית הקדושה לא היה לברך לחזור ולקרא. אבל זה אינו דבקש המחמם כג' חוזר וקורא אם קרא במקום האסור לו לקרות. (פ"ה ה"ז ק"ש ה"ז ג') ורק אינו לברך לחזור שקרא בידים מאונסות. ובגבולו שניה אדעתא מקום הגבול והחילוק בידים (פ"ה ה"ז גבולו ה"ה).

אבל
המחמם
אמר
דבר קש
ע"כ
חוזר
במקום
צורך
ואין
דיבור
דוקא
בט"ז
ואחרי
החילוק?

ולברך להבין מאי נ"ה בין נ"ה ושאר מקום טמא?
(יבאג' החילוק דל' מה ג' יחא)
[לפ"ה המחמם בה"ק ע"כ ה"ז י"אן קורין לא ביד החמור והא ביד הכסא אידם אין בו ע"כ ולא משתקדמות ולא בל' מה ע"כ. ואם הוח' ל' אומר מן הקדו אומר מהו לקרות דל' מי שקרא במקום שאין קורין בו חוזר וקורא. ^{השמה דדאב"ד:} "א"א א"א א"א"
[זה מי שקרא בל' מהו שיחזור ויקרא לא א"א בלום יחא"]

ל"ב
זכר מחמם

ויזו מנאט שברחמ' באיך בגיבור הדולה במקום צואה במקום המקום בפלג ולכאורה לא סברך וברך להבין עמה:
וע"כ ה"ז גבולו ע"כ ה"ז ט"ה המחמם ומלא צואה במקום האסור וטמא מסני שאם קרא דנשא הגבול חוזר ומחמם במקום אסור. "ע"כ"*

נחמ
האריך
במקום
צואה
בגבולו
טמא
וצורך?

הא לא הפסק אלא לענות ולמה יפסק אם לברכה?

ונראה שבשאלה היא א' חסרון ברכה היו צ' חסרון להפסיק אלא.

הפסק מקולי סובר שלא יפסק לן ככ' כג' דחסר ברכה ע"ד הפסק לברכה ^{ב"ה} אולם

לפיכך. ונשיבך אהי אב"י יקיים קצת המעט (הוא אומר כ"ק) בברכה ולא מקפידים

והוא' לבי צ' יכול ש"פ להודות לו דהנחה אנו הפסק ורק דבור הוי הפסק

אלא זאל דהוי הפסק א"ה מפסיקים כיון דסוקר התא' גלילי דרכה ^{אמר כל דיו} הפסק

התא תב"ן וספיר מקפידים על הברכה.

.. אך קשב דתו' סוגרים דאינו דונה לקדים בין שאזנה עלב"ה ואלו

[א] דנה אמר? [ב] דתק אב"י

ונראה ד"ס ה' הפסקות

א: שה"ה

ב: דבור

וכאן בשאלה היא על מדשה. (ע"ה אומר שמדשה ה' כשה"ה) ע"ה אומר

שמדשה דומה לדבור ויש ~~אומר דלא הוי כפא ולא הוי כפא~~ והשאלה היא

אם יכולה להפסיק לדבור ^{אמר} להפסיק למדשה.

~~אמנם~~ א' ה' ויש מחלוקת בהל' א' שה"ה מפסיקת ככ' אומר אומר

שה"ה מפסקת ובה יומן אומר אין שה"ה מפסקת. וט"ע איסור הפסקת

ההל' הוא כי חסר ב' כבלתה' יוצא דבמחלוקת היא א' שה"ה דוקרת כבלתה

או לא. ובה יומן סובר דאם דשה מדשה הוי שה"ה ולא חסר כבלתה.

ורק דבור מחקורת הכבלתה' ב"ד' רק בסדר. דבהל' כל דיקר

הפסק הוי מט"ע דחסר הסדר דלד' ד' אכפתה' אע"פ אם היה

הלכה מיוחדת ומיוחדת אז כוונת שה"ה יפסק והסמיכות (התב"ב) אם

ד' ד' רב יומן.

הפסק

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

הפסק

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

הפסק

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

ה' ה'

אז יוצא - דבור מפיך הנכתב " ושהיה מפיך רק התכיות
 ובסמיכת אולה לתפילה (כמו אי תפוח שלם לולא לרכה וכמו אז
 [במאמלא אי גיבנות הן]
 גיבנות ברכה לשחילה ס"ג) יש הלכה שלא תן פירוק דבור מפיך דמפיך הנכתב
 אלא הוי דוד הלכה דדדי גביה. וסבייה מפיך ^{א. בור} ^{שפיר} זה אכלאנו מפיך סדיה

דבור
 מפיך
 ספיר
 נוסד
 ומדע
 רק
 מפיך
 ספיר

יצא דלפ גוסי - אם בין אולה לתפילת מביאים ללף הרי

לביטול הוי מדע ולא ינאנו כי מדע מקידי חיבור אלה לתפילת.

אבל לתפילת צריכין לבטול דין זה דחיבור אולה לתפילת כדי שיהא תפילת
 כי הנהגת התפילת הוי חלק קום העלם דלמא, וא"כ דבלא הכי צריך לבטול התפילת
 נשאר רק הפסוק הסדר הנכתב " המדע סוד הפסוק. ולכך ההפסוק הנכתב
 יכול לדנות מפני הכבוד ולשאול מפני הידא כמו בגלל זק"ל ודן ברכה הוי היא
 נאשיג מפני הכבוד כיון שמתו"ג עירק נאמנת תפילת, אך הרי נה יברק ס"ג.
 ולפי זה הרי הרב מקוצי קצת קשה דלמא לא יברק כיון דנשאר

ובין
 א"ל
 גיבא
 אמ דכוכ
 סזכ
 אמ דכוכ
 חיקוכ
 והנה
 מפיך
 חיקוכ
 מחילא
 כפיך
 הסדר
 בקרבה
 מלמד
 דמיה
 מפני
 הכבוד

רק דיכוכ "דככתבה" כדבאר?

ויראה דסוגר דברכה זה לא הוי גמא אדר "משיג מפני הכבוד.
 דהתם משיג ומברק משום דלא יהי' ל' חזק פנאי לברק מאז' נאן דאיטאל
 פנאי אלו' ורק חסר קצת זמן דקיים בלי ברכה ולא ^{כפינין} דל' נאן מוד
 זה דקיים בלי ברכה כזכר ש"ג כיון דהוי אנוו המנוה שיקיים אלו' בברכה בתיקונה.

ובגד
 מקוצי
 סוכ
 דאינו
 משיג
 מפני
 הכבוד

וגוסי מקפיד דל' חסרון קיום באורו המנוה אל' זאח' קיימג בתיקונה
 וכיון דחתיפת מלג' זו חסרה ^{ביוחה} ^{דלמא} גלי ברכה הוי זה י' ^{למיה} ^{ברכה} ולמיה
 הפסוק סדר (נכתב).

א. ה' קורא את המד ולא המיד לאדם.

א. חלוקי הכתוב ור"י בבא ל' זקן באומיה.

זקן באומיה. כחלוקי קרא ל' זקן.

זקן באומיה. ר"י - קרא בבית המלך.

והנה המילים זקן בחלוקי הוא כינא דלא החילי הפט. אבל א' נשאל פאון

ד' לא זקן.

קורא לחברד. פירוש קורא פסוקים. אבל קורא ספרות לחברד.

אומר הכתוב "אומר אני ש"א כיון שלא נכתב בתורה כסודן".

זקן דהא בחירת פרש ויאמר כי חרפון, וא"י כו' סוד ויאמר לדכנ דכא

זקן כסוד?

ז"ל זכור הכתוב זכור מדכנ קי כשאר אינו סודך לפני, וכשחוק לפני

מא אינו מדכנ. (ד"ן ג"י)

א. תרומה אנה על תלוייה כסודי אלוה אלא גדלת ולפי

ולכן חרש שא"מ מדכנ ואנו שומע פטוק, וק"ל שפיה לחנוך תרומה גדלת

תרומה.

בשומד ואנו מדכנ כ"י. ינו ל' שומד אק האתי מדכנ כסודי והוא אומר.

וטואל כ"ס, פא לחנה באשנ דכנו שמדכנ ואנו שומד לא יתום לכתוביה כן

בדין נמי כסודי ואינו מדכנ, הא למה לא יתום לכתוביה והאתי יכיר כסודי

כמו שומד לכתוביה והאתי מדכנ כסודי?

אלוף
הכ"ס
בפ"ט
המד
וה"ל
הג"ו

וידונה בט"ז דבמזל זיטוג אן אומרים שבאחד יוצא את חכמו. דכל
 אדם ~~הוא~~ יוצא את חכמו הוא ~~הוא~~ אדם. כל אדם דרמיב לב גכה זכר סיך
 רק במצוות חיוניות. ובין דאין זן אחד נדונג בעלמא אכזרמח
 לא יתום למרש השוד ואינו מדבר כיון שאין זכרא בקדמיה ד' דרבות.
 אבל בשחיב אין חיוג קיפם על השמט בעלמא דאין ברב השחיב ברב
 שלם אלא סגה ברב הוצאה. וכל אחד הרואג שחיב יכול לקרק דליו.
 הלכך עכרמחיה יכול ~~הוא~~ השוד ואינו מדבר לשמט והאחר יקרק קיפם
 בהוצאה. אבל זה הספיק דחוק מאוב.

אילן
 בין
 מצבה
 חיוניות
 ומצבה
 צדוק

ובשחיב
 יכול
 הוצאה

והאן הראשונה הורה על"ז בזה שאם דאין אחד נדונג בעלמא הרפואה.
 אבל חוק על מה שאמר בשחיב ונתן טמא אחרי. שפאן אמי שבא דאחר השחיב
 את האחד ואינו מדבר היינו רק שבאחר שחט לעלמא ויצא בל אופן בקדמיה
 זו ינעם עם הלוח זמיתם בשחיבם אלא ברב זו.

והאן
 בשחיב
 האחר
 יכול
 להוציא
 רק אם
 שחט
 לעלמו

ואת' ר'כ שאן לחוק חז' יותר ואחר זכאן בשוד ואינו מדבר כלל
 אינו יכול להוציא ואף בשחיב, זכין דאינו מדבר לא גיך ברב גביי חללמחרי.
 Since he is in this way physically handicapped, a ~~rule~~ does not
 apply to him at all.

ודיל
 דחוק
 כיון
 צדוק

בא"מ' ולא ברבם אלא אילמא. צ"ל למה דבבב השחיב כלל כג' לומר דבר
 דרבנן ולא ברבם אלא אילמא הא אפילו אמאמי שברב דאורייתא ככל שאר
 מצוות מ"ה זכי שחט והיותה אינו אלא הכשר. ולא מידי בעלמא הרפואה
 ושאר קשי.

שידור

#

שידור כ"ג יום 4 ברשת וארא

טו: תוס' 55 א רבי יוסי דינוד נתי לא

בתירוף הגוס יס ללמוד ב' פסטים.

1: או דאן הכי נתי שצרו מזרבנן. ונה לכאורה יוגר מזכרה.

2: אין אילוק מדאורייתא.

ובאתר שפשא טו: לא יבירק אדם ביבת המזון בלבו ואם בירק יצא אללא איאמתי

הכי אימתי, מחלקת בקש אבל קשאי מלמי דב' יצא... ותוס' סוגר דהפא'

התחריטה מסויה דינן.

ובאתר, השאלה היא היכא דלא השמיד למצנו א' הוי שידור בדיבור או הוי

שידור הכתוב.

דא' הוי שידור בדיבור אצ יתלי יס ללמוד בבנין אב (analogy) לכל התורה

כולה ובהמזון יהיה בקש גמא. א' אבל אם נאמר דהו' הלכה מיוחדת שבי קש

דלירין שמעיה והו' דיבור חפני שנהי, אכ' איא ללמוד בהמש' חמני בבנין אב.

ולפי זה יס לברש ב' פסטים בתירוף הגוטי.

1: או דבהמש' לשבי שמעיה הוי שצרה מזרבנן

2: או דשצרו רבנן דמסירון בשמעה יתקב' כחסרון בדיבור. ואכ' הוי

כהמש' בדין כמו קש' דהחסי בשמעה חסר בדיבור כדבאנו.

בהמש'
תוס'
השכל
לא
השאר
הוי
שכל
ובמסקנה
השכל
זכו
שידור
בדיבור
וחסי
גמתי
הוי חסרון
בדיבור

טו: תוס' ד' ור' יהודא חביב בקטן.

לכאשה קשה מה קושיית התוס' באיזה קטן דסקיין? הא הפא שאמר באיזה קטן דסקיין?

ול' דשאלה תוס' הא מה החילוק בין ברבת המזון דיכול קטן לתליא אם תליא

לחילוק (כדנתי דלפי) ובמשינה דאין יכול לתליא.

קושיית התוס'
מה החילוק
בין ברבת
לחילוק?

ובהם סוף לו דרך אחת בסויה זו דאמר שאנן כפינו דין מדרבנן
 וכיון שכן אז לאוכל כפינו^ל לפיכך זה החוויג מדרבנא, אלא אנן הכא דנס ינאי
 אכל דין כפינו ולא יוכל דנחלא ינאי ע"ז החוויג מדרבנן, והחוויג מדרבנן יסוף לחליא
 אחרים החוויג מדרבנן.

ג"ה
 ינאי
 אכל
 דין
 כפינו
 וק"ש

יולא קיש ד' תירוצים לקושי זו חכמית:

סכום
 השלום:
 ו:ה"י:

1: ר"י ^{מחייג} מדרבנן מוציא החוויג מדרבנא ע"ז, ולא קושי מרן לקולן לנאי

איוב מדרבנן דהויג דין על האב.

2: ראב"ד אכילת כפינו הוא מדרבנא, וא"כ איכסו כיו החוויג מדרבנא, (ינאי סוף)

2: ראב"ד:

3: ג"ה ינאי ע"כ אכל דין כפינו מדרבנן הוא, אלא החוויג מדרבנן ולא החוויג מדרבנן

3: ג"ה:

4: תוס' סוגר דהוי משום דרבנן ^ל דמקרא ע"כ לחיות בר איובא ולא שמויה חכמית

4: תוס':

^{בשר} ^{מדרבנן} ^{מדרבנא} ובגורם הנפין א"א לומר יצא מוציא ב' אין שינוי דרבנן לברכה הנפין.

מנאי
 מוציא
 דרבנא
 (הג"ה)
 דומה
 לרבנן
 ולא כ"י
 דומה דומה
 לרבנן

ועל כמותו א"א שוה שמויה הוא מן הגורם כי אכיל בני שינוי החוויג בדבר קדמן

כיה אכילתו לא אכל כלל כדמיינן בראש השנה (פ"ה ד' כ"ט) כל הברכות א"א על

פי שיצא מוציא חו"ל מוכת הלחם וכו"ל ה"ן וימי אדמת גבל שואל דובין כג

כזה. וכו"ל ה"ן בברכה האמן א"א ע"כ שיצא מוציא כדברשיית וכפינו דין אינו

ע"כ אלא שיהא לומר אכילתו א"א" (לנואה שמויה דבה"ב ה"ה"ז כפינו החכמית)

והשאלה היא א"י ברכה האמן היא כברכה הנפין או כברכה האמת.

והאמת כיון שבברכה האמת החוויג כשהוא ^{הברכה} ^{האמת} ^{האמת} וכן הוא בברכה האמת

א"א
 כה"ה
 דומה
 לחכמית
 (ה"ה)

דחויג בשעת הברכה האמת ^{בכ"ה} ^{הברכה} ^{האמת} דאינו מחויג בשעת הברכה א"א

114
 הנפין
 (ה"ה)

ברכה האמת בעת הברכה האמת א"א ^{בכ"ה} ^{הברכה} ^{האמת} הוא מחויג א"א

כך בברכה האמת הוא מחויג א"א דמא דא"י ר"כ א"א לברכה לא יאכל דין האמת

ברכה האמת דה"ה"ז א"א וברכה האמת וזמנה לברכה הנפין. וזמ

שמה ר"י. ולפי תוס' ה"ה כיון שברכה ^{האמת} ^{האמת} היא כברכה האמת

אך הוציא שמעון בן אבא הוסיף יבא, ומאמר שרמא

הוציא קטן לאמר חזקא, אבל לבי רבי דבריה האמון היא בבבית הנהנין איכא דרבות

בבבית האמון שאר קטייתא, ולכן תיביל רבי מאיר וכו' באוכתא אחרים

אך קשה לבי הגוסי' למה צריך כבוד דלן כהן דבבבית אמר יבא רב?

וקשה לו קשה הגוסי' ונדאק דבבי ההסדר בשטת הגוסי' אין הכי נמי שיש חיוז דבבית

האמון משום דרבות, אלא אבא אין חפצא דבבית האמון אלא אבא כבוד ^{האמון}

בבבית דחיוז בא אמון דרבות, ומה ש בכמות ^{לרבות} חפצא דמשלם בשביל האמון

והיינו משום דבבית האמון היא הוצאה ואם לא אבא אינו יכול לאמר, אבל מו'

אין לו חזקא מלבדו, ואם אין לו חזקא מיהו לרבות אא"ל לו לרובא כאמון, ולא משום

חסרון חיוז דהא צדק לאמר, אלא חסרון בחפצא דבבית האמון. לומר

היינו קטייתא שמעון בן שטל

וחזקא גוסי' דכדי לרשות חפצא דבבית האמון ד כבוד וכבוד סודל שבעוצאה

להיינו בשבילן.

וצריך להבין החילוק דהם חיוז דבבית צריך אכילה כפי שבידו (ואם אבא כפי

שבידו אם האמר אמון חזקא דרבות כבאמון) אבל כפי לרשות חפצא דבבית ד?

רק כבוד ואצל כפי שבידו.

וצ"ל דהם בהחזקת עם כבוד (ובבית) אלא דליכא חיוז עליהם, ורק בקיום

אל דליהו, דא ביריב קיים אפאוכייתא. ובהו מה שבתא הגוסי' מן דהתמיהן ^{ויצא חיוז}

הנאמר כלל זה שיש קיום דאוכייתא דשו שרקות יתפס על חפצא כבוד ^{אם חפצא}

אם כן שיש קיום וי' להאזיר שאם אכילה מן חפצא דבבית האמון אפאוכייתא ^{אם חפצא}

אולם קטן שהיה לחיות [לשבת הגוסי'] עלא חיוז למחר, וצ"ל א"כ ^{אם חפצא}

דאין הכיני חיוזי דבבית האמון. וא"כ אין יכול להוציא חזאוכייתא. ^{אם חפצא}

אבל שטתה זה אינה נכונה כמו שנתא

למאן
שב
אב
צריך
בבית?
לרבות
לרבות
לרבות

למאן
למאן

למאן
למאן
למאן
למאן
למאן
למאן
למאן

ווקשה

שאלת רבי סוד שהמחברים חזקתן חוציא המחוייב דאורייתא. וקלן לא הוי
 אף מחוייב חזקתן.
 ודעא הקשה אנשים. (אלוין השם אחי) מהא נשם בורא מחוייבות חזקתן ומה לא מליאין בלתיא המחוייבין
 ליתא דף כ: (א)

שאלת רבי
 קדוש
 כדא

ונראה דברית דמזון הוי אשום הלכה דמזון דכבר פסק הימחבים וכן
 איתא בירושלמי דמיז איננו יכול להוציא אתה בבהמץ. וזימון היינו דכברת
 דמזון ביתך, וכו' כמו חזרת הש"ס בלבד דהוי כמו תפלה אחר א"ס הלכה
 (תפלה אחרת תפלה מבינה בלבד).

פסקי דלית הלכה
 בההני הוי
 מדע
 גבורה

ורבי סובר דעדל עג לא צריך בר חיובא. דבר חיובא נצרך רק היכא דמזד
 כדומה הוי מזון חוציא שהחזנה חוסה החפצא ואח"כ פביחס החפצא לפני אשכ כון
 דנדשיג בהח"ט דל יזי כולם. דהוי כאילו כל אחד ואחד מהם יזי שמתבאין.
 וכבר פסק מהרמב"ם דהכרת המזון צריך דניג אמן וכן בתפלה
 צבור והויא הלכה דהתפלה עשה ביחז דל יזי כולם.

רבי
 וכל
 וכדי
 אהוציא
 צריך
 כד
 חיובא
 דהוי כוונתו
 כוונתו
 כדלמא
 וכהנה
 דניג
 אמן

ולכן צריך רק לחקור אם חפצא היא חפצא דהכרת המזון. וכבר סובר
 רבי כמ"ס דבבבית הויא חפצא דהכרתה. אבל עג קלן חסד
 חלוקה שם וחפצא דהכרתה הלכך אינו חוציא. וכן בשם חפצא חסד
 חפצא דהכרתה כיון דחסד להם הכרת ארץ וכו' דל הבורה.

ורבי מוזג
 דכתיב
 דוש
 חפצא
 דהכרתה
 וכל
 חפצא
 חסד
 דהכרתה

וזכו החחלוקה בין רבי ורבי:

התופי סוכרים דנשין בדרכות וחסד יי חפצא וחקים
 (כחן רשי וגו' דגווי חפצא חסד דהכרתה רבי)
 דחפצא באכילת כפית. חייש לנח חפצא דהכרתה

חפצא
 רבי
 ומה
 רבי
 חפצא דהכרתה
 חפצא חסד
 חפצא חסד
 חפצא חסד
 חפצא חסד

ורבי סובר דאינו גלוי בדרכות ורבי גלוי דמזון וחסד
 דברית המזון וכן דוש עג, ואם סובר דמזון חסד אין קלן יכיל
 להוציא כי ליתא חפצא דאורייתא. אבל כפית חסד דהוא רק
 חזקתן יכול להוציא חפצא דהכרתה.

גו"ס - חפצא
 חפצא חסד
 חפצא חסד
 חפצא חסד

אמן
 כדא

קיום האורייא בז' חיות אמן חובב אצא וזינו אב שאמר יקרא נפלים אמר

בר"י
בזווייטא
כ' תמו'
ב' דבר

ה' אין חובב זכרא ומה שכתב ר"י מין דאורייתא סוכר תמוס בד'ין

דרכו. ולכן נא לא בודין בדרכו. אלא לן נשון דרבנן במחית ולא מתקין.

[ויחד בר"י אגסל הוא שבו שא"א חוק דאורייתא או דרבנן ^{והא"ה} לתינוק פודל דמזעס

מלכה יביה מדעס. ורבו תימ רבה לומר אפילו מזווייטא. וכן ק"ק נגה ין

ש"י וק"ן ב"י דש"י...
F (2)
F

אך קשה לשאל ר"י למה צריך לומר שבחובב הוא דל אבין הא אפילו אם

היה בחיוב דל הקטן זלמו הא ב"י מדעס רק חפלא דמלכווא חובה.

ואי החובה ב"י דל אבין או דל הקטן אפא באמר רמ"י אי ב"י מדעס א

מלכה דקטן הוא מדעס מלכה דאורייתא או לא.

אי מזווייטא ה"י מדעס מלכה אם רמ"י חובב דל הקטן.

ואי מזווייטא מדעס מלכה אלא ה"י מדעס מלכה אם יחס המדעס קטן

דבר בחיוב של האב. (ובך הפ"ד רמ"י תימ המלכה)

ולכן ^{כתב} ^{בב"ד} ר"י דדל אבין רמ"י חובב דל דלן לא ה"י מדעס

מלכה דקטן מדעס מלכה דאורייתא.

וה"י חובב הראשון דרמ"י.

אי מדעס
דק"ן ב"י
מדעס
כ"י חובב
דל הקטן
וא"פא
כ"י חובב
על אבין
יחס המדעס
קטן דבר
א"כ א'
א"כ א'

והתוס' בתירוץ הפ"י סוכרים דבכל המלכות מזווייטא ודבר

ה"י בחיוב דל הקטן ^{א"כ} ^{א"כ} ודבר ב"י חובב דל האב. ולל ככה.

[דוד נראה מוסיאוי דהפ"ד א"י דרבנן ה"י בחיוב דל האב אלא

בד"ר ב"י חז' ה"י בחיוב דל הקטן זלמו. דאלה ה"י ת"י חובב

דמל"י אפ"ד. ו דמל"ה דמל"ה שיקרא ר"י מדעס ולא קטנים.

ת"י
ה"י
דמל"י
ב"י
דרבנן
ה"י חובב
יחס המדעס
דולל
ה"י
ה"י
דמל"י

There are 2 implicit ideas that follow.

1. *Like* is a worse fate than *om'v'v*. (For the we deduce ^{the} ~~the~~ ^{of} ~~the~~ hope, "a fate *ionim*" from *an v'v'v*.)
 And the reason is that a denial is ^{not as bad as} worse than an attainment and a subsequent loss. If providence denies the hope of having children it is not as bad as having had them + having lost them. And *like* is in the latter + worse category of having had something (the benefit of the entire creation) and having lost it (through death).
 And so if *an v'v'v* has hope, certainly *like* must have hope.

2. Another idea implicit in this *v'v'v*.
an v'v'v is no less a miracle than the miracle of growth from seed and development of personality out of spermatozoa. So *an v'v'v* is no less impossible for God as the creation that daily goes on around us.

... *an v'v'v* ... *an v'v'v* ...
 ... *an v'v'v* ... *an v'v'v* ...
 ... *an v'v'v* ... *an v'v'v* ...

... *an v'v'v* ... *an v'v'v* ...

יבא אנה, כיון נכח הפרשה י דינא דיהא קריאתא גמ, דאל ס'ם.
שילת הראשונים האומרים דרך פרשה ראשונה אדאורייתא ופרשה שניה
ולשית אנכרין, איה בעמא אלו ש"ס י דין קריאתא גמ' וכמו הר"ע
הז"ל הי דין קריאתא בתלמוד תורה שכתב. ואומן הדבר בקריאת
התורה וס' בהעברת הסדרה שנים מקרה ואחד תראם.

היא זמון
ש הוי זין
כל קריאה
גמ' הרי"ע
ככתב:
אין כאן
כ"ס
בגור
א"ס
א"ס
א"ס
א"ס
א"ס
א"ס
א"ס
א"ס

ט"ז בפרש וכו... דין בפסוק ר"י ומארכא שנים.

כ"ס קרא וטעה ואינו יודע לכוין טעה...

קשה דברי הרמב"ם דאמר חומר לאקריב' אם טעה בפרשה הראשונה,
ולמה אינו חוזר לראשית וצ"ע.

א"ס
א"ס

ויראה אנה הדין של ספק חוזר לראש ואלו שכתב בספר קרא ק"ס ספק
לא קרא אינו חוזר וקורא, דיש חיוב מיוחד ל שאם יתחיל חיוב למחוב
בלבד דההתלכ דושה תיוב וכמו הלל וכוזיה, וכן כגנור וכוזיה
אזי בני אדוקא. וכיון שכן, אש היבא בהספק הוי אם התחיל או לא, הרי
הספק הוא אם היה לו תיוב או לא, שאם התחיל קודם קרא כוונן. הלכך אין
צריך לחזור ולקרא. אבל היבא שקודמי התחיל ורק מסופק אם קרא כוונן
או לא, הרי כוונן יש לו חיוב לקרא, וא"כ צריך לכתוב קודם ויתחיל ויקרא.

א"ס
א"ס
א"ס
(289)

ט"ז סריה נקט. זכ habit. יש הפסד בן חלצה החוציא החזק

וכן סריה נקט. דהראשון הווינו habitual והשני הוי habit.

you rely on instinctual drives + not necessarily on psychological

drive. וז"ל כתיב וצ"ע הווינו חלצה חלצה נקט.

שיעור כ"ג יום די פרוג ומרא .

מחנה:

בי

צד

למה

אין

מלפני

בראש

האל

טבי אגני . האמנים קורין בראש האל .

טדם היין זקורין בראש האל ומינס אלפלים אם היו כי לגבילם

צריך כונת אחרת זהו כאלו כדומה לכני השכינה .

ועוד יש לפרש דבג"ש הו החקום רק חלק מן ההכשרה ודקרי

הכונה הוא כולו בחשבה . אבל שבי תפילה הו רקון המקום חלק

עיקרי של הכונה עצמה , דכל הנפשו צריכה להכיר הכונה , כמו דמזה

רקון המקום , וכו' . . . ובינו מה שאמר רבי צלוצר רחמי וכו' . . . וכל היכא

דחמי אמרתי "חמי" אמרתי כ"א ב"מ . חמ"א , דבונה שלב" .

ובין שהו קיום לבני צריך כונת של כל האדם . וכן שג' נשים אין

תפילה אלה דשה שבחמן שראה מפני שהקיום הוא לבני ורק החדשה

הו שמני . וכן שג' דבר הכחן בטל קרבו כדל כ"י ודבונה שלב" הוא

הוא ~~הוא~~ ~~שלב"ש~~ . כדומה לכני השכינה אליו דגירנו לעיל

(ואמא אנה יראה' דוד כאן הו הכול רק טדם אחד)

ועוד יש לפרש דבגבילם יש דין הכנסה וזה יסוד , דבונה שלב" .

זכה כונת א"א אם הוא דוסק באלאמו .

ועל שני הטעמים אלו אמר דיקי תתפלל הוא דבונה שלב" .

דין אמלא דחמ"א הוא רבן אמלא דבין .

ואם רבן אמלא הוא רבן אמלא דיבנה , דהוא ד"ש השני . וכו'

נאמר "בוקר חמי" מן בין תגיב קבאמי לטעמנו . תראי" . וואו ד"ש שלב" ב"א .

ו"ש הא"ש הוא גם על"י יבונה הנשיא

וכל הספק שיש בנו הוא רק לאי רשע הוא.

לפי האשכנזי אני שואר וכו'...

ר"ש סובר דיכול להחמיר. ורש"י פוסק ^{דקשה} לבד דבאלוהין דדוק נפסק
ז"ל דהכל הפטור מהעלמה ועושהו נקרא הדיוט? (כיוון מצטדד בפטור ממונה)
ונראה דיש נ"ח בין מצטדד בפטור מסוכה וכו'. דכאן אם יכול לכונן את
זמנו ש' על קיום, אבל בסוכה לאוהב השמים שנתם מצטדד אינא קיום כלל,
ובווי הדיוט אם אטבול לקראת.

לפי
כחמיר
די צמח

קשה
מסוכה

ובאמת זהו מחלוקת הש"ע דיש ראשונים הסוברים דמצטדד בווי
בפקדה מקיום כמו שבארנו וש הסוברים דכווי הפקדה מחויב.
דהרמ"א כגד דאם יבדו שנים הלכה כראשונה שם בשם כיון דכווי רק בפקדה
מחויב ולא מקיום, דיכול לקיים אלף בשטר האמיתי. ולפי ראשונים אחרים אין לו
שיגה כלל דחופקד ^{מקיום} ^{לפי} ולפי הרמ"א וכיגמל דכווי רק
בפקדה מחויב קוטמנו במקומו מחמת...

מחלוקת
הש"ע
אולי
לקיים סוכה
הרמ"א
ולדמיו
דחופקד
קשה

באמת מלאכה כיו הפקדה מקום מוכנה. וראייה חנה דק"ש אינא לצינו
כונן דיכול לסיבוב בשטר קריאת הק"ש.

מלאכה
הפקדה
מכונה

~~בוט' דהא בפרק ראשון. גמ' פסוק שמו' דה' כונן בוט'~~
אזוי לאו דוקא פירק הראשון אלא ^{פסוק} ^{הראשון} דה' ^{בוט'}
כונן.

לוי
אזוי
בוט' - פסוק
רש"י - פירק

אבל רש"י סבר דכל פירט שמו' דה' כונן ביחוד כל הפסוק
הראשון לריבה כונן אבל אם יש כונן בפסוק הראשון הרי כונן

הזאת ממשות לכל הפרשה הראשונה וגלגל שא היה זושא אלכב אפרשה

13 דמאכב או כרי אחר אשה היה אפקיד התולדות הכונה זהו קריאת דראי.

ונה שבת הראתן הרי"ף והראב"ב. ~~זקא אפיק בנות בנות~~ (גרי"ף) ~~זקא אפיק בנות בנות~~

זקא אפיק בנות בנות. וקריאת האחרות צריך שב כונה אלא דאין אצב

זקראי. (ונאמא דין הוא יבוא להודו כק: קריאת זקא פוסל אלא כמאן כסמך

הראשון או בפירן הראשון אריא בקריאת אצב זקא אלא קריאת קדש).

והגוש שב מוכי ענין זה דאין על שאר פרשה אצב זקראי זקראי אצב

דבד כונה אלא שב מע"ש אצב בפירן הראשון אין אצב זקראי ורק פסוק

הראשון זקא צריך להבי' הכונה צריך להפסיק ממאמרי - והראב"ב והרי"ף

ומכא ספרד חולקים ואומרים אצב זקראי כו' דק על פסוק הראשון אצב.

יזא: פסוק הראשון זושא קריאת קדש ולאמא ספרד ור"י כל פירן הראשון

זושא קריאת קדש ומתוקנה פוי היין נאמי אצב זקראי יפקיד. והבול

מודים דגל הפרשה האחרונה אין אצב זקראי.

מזכרי הראב"ב משמע זקא האין כו' פסוק זקראי זקא.

והתוס' פולטים. ואפשר דלפי הראב"ב כו' רק לכתאיה, ולפי התוס'

יהיה אצב בדיעבד פסוק.

חז"ל - הכוונה
מקור
שבת
א"כ
דמאכב

פודלכ שניה יום און שביה אלכב ומאשעשע

בבחיילא השנייה אין שמע דשה זקראי אלא רק בפ"ג.

ר"י דה והתנא - בנחמא וכו' ... ר"י אצב זקראי זקראי

מתוקנה זקא זקראי האיה בבחיילא השנייה רק להראות

פודלכ
שבת
דמאכב
כ"ה
דמאכב
זקראי
מתוקנה

~~יש חילוק בין עושין לשבין לעושין בסודות" דברייתא בארונה~~
~~אילך בן רב גבתי' ואם כפיא כפיא ראי' דני' לחילוק גב' ואל' דברייתא הראשונה יכולה לחלק כמו שחילק דהיינו אל' גע' גין דעו לשבין לעושין בסודות.~~

דברייתא הראשונה מחלק גע' נא' בין עושין בשפן
לעושין ^{בסודות} ~~בשפן~~ ובברייתא האחרונה מחלק ~~בשפן~~ ^{בשפן} בין אילך ורב
גבתי'.

אבל הראג' סוגר על פלי' בברייתא זו. וע' השנייה
מחלק גע' בין העושין ^{בשפן} ~~בשפן~~ לעושין בסודות.

בירמג'
לוח'
ל'ו
ל'ו

ברכה לפניה. ר"י אר"י א"ן מחיבין. וגו' והר"ף והאונים
אר"י "מחייב".
ובדושן בסודות כ"ד סביר דאחיבין ואל' ר"י. ומחלקת
ין בדושין בשפן.

ד"כ לפניה
ל'ו
ל'ו

^{בדברי הגו'ס}
וגאמ' לנאורה צריך לביר' דאם ברכות ק"ש אברק אדע'
במזרבין הן. וכא סג' ר"י הוי דכיון דהוי מזרבין לא יברק?
וצריך להבין הסג' בר"י ונבין אות' על ידי דנת
מחלקת הראג' והראג' בספק דאורייתא.

מחייב בספק
מזב' למחייב
ד"כ לקול'
מאג' - בל'ים
כ"ה גב'.

הנה"מ. וצ"ע בירמג' ספק וצ"ע לחיובת' ספק
בוכית לחיובת' ראג' ה' תלמיד מה פשו', ולעיה' אפ"ק לחיובת'.
אפ"ק לחיובת' בק"ל יברכותיה. וברכת' סנהדרין, אפ"ק ר"ס.
מזרבין ופ"י לקול'ו ל'ת' - עין אפ"ק בל'סו' וזמא' - בל'סו' וזמא'ו
אסור לירב' מירב' ג' ברב'.

כ"ה חלוק'
ק"ל ובל'סו'.

ואיבך לראובים - לעם ב' סביות - ערכות אפרים: אהל ק"ל סק
 וספקט' הטו זכירק לאומרה. וכ"כ
 ברה"מ' - הקיוד תורני עם המטבז דרבנן ספק טו ואיבך כוללם. אכל הטוב
 וחטוב - חובב חדל ורק חוספה ויכול לבלא אלא ובה"מ' ב' ספקות

זמנים -
 דינוריה
 הקו
 האב
 מוצא
 פ
 אה
 קרני
 אכני
 הזא
 הוי
 דרבנן

ברכת האזון.

כאדו כפורלם אגרכת הטוב והמטיב וטלם ב' ברכות באמו
 וא' הראאנים נעשים ב'.

קשב דל התם דהא מן התנה סא דק הנויה לדרכ
 דנן הברכות בהודיה כו מדאורייתא אכל מטבז כל הברכות
 דבה"מ' היא אסרבנן, וכן כתב פראמן בספר האצמ. וא"כ
 אך אומי אטוב והמטיב' נטט בכח מדרבנן דמטבז מטבז
 השא כו מדאורייתא?

אמוס
 המטבז
 דבה"מ'
 דרבנן:
 אכ
 מאי
 נ"ה
 ק"ל
 פני
 המטבז
 והמטיב?

ונראה דח"ל לקו דקיום דאורייתא המקיים דל
 וז' מטבז הברכות דרבנן. וח"ל לקו מהמטבז

של ברכות דהוי דברגון יהיו בחקיימים של הקיום דהוצא דאורייתא נרק
דרך מטאס 15 ונתקיים. וכן ע"פ מ"י ק"ש דהמחיים של ברכות הוא
והמחייב של הוציה גביה המחייב של ברכות דרענן. וכן ע"פ
ק"ש דהמחייב של ברכות הוא המחייב של ק"ש ודע"פ מ"י ק"ש
מ"הא יש קיום ^{דאורייתא} נקיה כ"י הברכות מטאס כ"ן דרך דרך
ברכות אלו יתקיים קיום בה"ט.

15
מטאס
15
נתקיים
ק"ש
מ"הא
דאורייתא
מ"הא

הלכך שפיר אמרו רבנן דהמחייב המרני יחייגוהו מטבד של ד' חובות
ברכות וד' דם יקיים המטה המרני. אבל הטוב והמטיב היו בולו זמן
זמא חיוכו ע"פ ק"וואו הוי דרענן. הלכך אמרו חכמים דהפסוק דרענן
במטאס כ"ת רבו ~~ע"פ~~ יקרא הטוב והמטיב יפטר מטט.

ובלוי
הטוב
והמטיב
הוי
דרענן.

ד"מ גוס' וכ"י גזס דהטוב והמטיב לאו דאורייתא שהרי הפסוקים
דוקרים אותה וצ"ע דכל ק"ש מט"ז מ"י. וק"ש מדברי הגוס'
כ"ן וצ"ע.

ק"ש
ד"מ

1: ומ"הא דהטוב והמטיב אינו חלק מן הפלא דבה"ט אלא
כרבה דמחייב לומר מתורת מחייב חז"ל.
ז"ש ב' מחייבים בה"ט.

ב'
נ"ה
מ"י
הטוב
והמטיב
מחייב
15
דרענן.

2: מחייב דרענן דברוב הטוב והמטיב.
ומכ"ן ז"ש דע"פ ג"ס דהיכא דמסופק אם לירך בה"ט
א"י א"א לא יחזור ס"ע ג' ברכות הראשונת ולא יחזרו דל הטוב
והמטיב כיון דהוי דרענן וספק לקויה. דשני ספקוב הוי ~~א"א~~
~~דאורייתא דלא דרענן.~~

בהבדלם אופה דאורייתא יש רק חד ספק בהיינו אם בירק אם לאו
אבל בהכרח הטוב והמטיב הוי גי ספקות . חזא אי בירק אם לאו
ודוך אלם אם גמלי לוחי שדירק אם קיים בהכרח האופן אלו התקנה
של האכמים או לא.

ודוך נ"ה אם יכול לעצוב מקום אכילתו בהטוב והמטיב או לאו
אי המטיב הוא המטיב של ההמש הגורני אסור לעצוב מקום אכילתו,
ואם המטיב הוא מטיב חזק דרכן מותר לעצוב מקום אכילתו,

ט"ו חזק פלור מק"ש וכו' ..

הירמיה סובר דכדוסק קמלוב פלור מן המלכה מטעם ט"ז
ורק מטעם ט"ז ה. והכנה המלכה פולכי ע"כ כיון דיש בכלל
מאמ"ס מ"ח

המק"ש
פ"ט
ג"ר

אבל הממ"ס תולק ואומר דלא הוי רק פלור אחד אלא כו"י
פלורים, האחד דוסק והשני טרוד, וכל אחד מהם פולכי.
ונ"ה דינא ד"ס דוסק גלי ט"ז כ"א כ"א כ"א כ"א כ"א
לממ"ס פולכי דאין ט"ז, ולמ"ס איפא יש דוסק.
זרעו כממ"ס.

ג"ס
מ"ח
מ"ח

ה"ה
מ"ח

קשה, לא נקרא כ"זא דאכלול טרעא דרמ"ס סא אלו
היא מן המורה.

ט"ז
ה"ה

מצאה דאין ביאור גמלי טרעא צד, אלא באורו הוי אמריותא
(planning and responsibility) ובאמ"ס יש לו רק צד ואין צד
פולכי, ורק אמריות ובגנה פולכי.

לצד כי דהיינו מחייב ואומן כסוד מוצא אנו צריך לקיים
 האיסורין אף כסוד מקומי אגודת ארבע שטא אונן.
 ובהא היו המחלוקת בין הרמב"ם ורמ"ם. הרמב"ם כ"כ א'
 והרמ"ם כ"כ ב'.

הרמב"ם
 קדושה
 גזירה
 חמירה

ולכאורה יש לומר דש"כ יהיה נ"ה לגבי שמוצא רחוקה קודם קבורה
 מאימתי מתחילת איילות. אמר המחייב היא שיש לה כיון דלא יוכל להשתמש
 בקבורה ככל אונן, ישגד ויתאבל מיד. אבל אם המחייב הוא הקבורה
 אז לא יתאבל עד הקבורה. (telegraphic notification by telegraph)
 והנ"ל פסק דש"כ מ"ז, וברב רפאל פסק דיימין
 לקבורה. (במחלוקת היא בהדחק שא"כ). דחולקים מ' היו המיתב
 המחייב אלא דאנינו פוטר וכן ליכא ספק, אף קבורה מחייבת.

א"ת
 גזירה
 השמוצא
 רחוקה
 קודם
 הקבורה
 אונן
 כסוד
 זאון
 דיימין
 דחולקים
 ש"כ א'
 ש"כ ב'
 ש"כ ג'
 מחייב
 מ' היו
 המיתב

אלא קשה, דא אפשר שהרמב"ם יאמר דקבורה הוא מחייב
 באילנות. דהא הרמב"ם סגר אנינו יום ראשון דאורייתא. והראב"ן
 הקשה עליו, הא אנינו לתוך ואילנות לתוך? וא"כ הרמב"ם דמי
 שניהם דמי אתך ואין בין אילנות לתוך.

אילנות
 הרמב"ם
 הרמ"ם
 מחייב
 דחולקים
 אונן
 דיימין
 דחולקים
 ש"כ א'
 ש"כ ב'
 ש"כ ג'

ואילנות היו מצאורייתא ואוסר בקדשים וזהו בלאו, ואוסר ביום
 ראשון שלו ב"א דברים (היינו אנינו) ומצדדו ~~הוא מחייב אילנות~~ וזהו
 באיסור דשב דניהט אילנות (היינו בלוחמא ככנים וקדום היא אילנות.
 והאיסור הזה הוא אלא יאמר, ואנינו הוא גודא ביום המיתב,
 וא"כ אם למעך כמו שחלקו לעיל ע"פ הרמב"ם שאיננו בוצא מחייב
 ואילנות הוא מקבורה, כיון דאנינו ואילנות חד הוא ויקבלו
 הם מסודרים ולפי אילנות נקרא אילנות ולפי י"א דברים

אנינו
 ב"א
 דברים
 דחולקים
 אונן
 דיימין
 דחולקים
 ש"כ א'
 ש"כ ב'
 ש"כ ג'

אילנות
 הרמב"ם
 הרמ"ם
 מחייב
 דחולקים
 אונן
 דיימין
 דחולקים
 ש"כ א'
 ש"כ ב'
 ש"כ ג'

אבל התוס' דה' אנוות לילה דרבנן, קשה, דא' איסור אנוות לחוד
ואבילות לחוד לא מה צריך זקא לומר דאנוות לילה דרבנן?
ועוד קשה תירוש התוס' דאיך שיך לומר כדן דאורייתא תיקן
אין אין אנוות לילה דאורייתא?
אבילות

קשה
אנוות
אבילות
אנוות
אבילות
אנוות
אבילות

שם במתני' איסורניסאני.
א פירוש הכן דהיינו חולה ובמקום חולה לא אסנת רבנן.
ב פירוש דהיינו חולה היינו מחזיקי חמורין.

איסורניסאני
אנוות
אבילות
אנוות
אבילות

התוס' דה' איסורניסאני אנוות דחילה לסיכה ויש ראשונים
במחזיקי חמורין לנדעל חמורין.
במתני' נהג דאיסור בלחשניסאני הן רק לצדן גדמסאני
אפי' יזהרם וט' באב, אלא מחמת כחו באכילתו.

הרמב"ם בתב' בין מה דשפטי מקומות גיורכ"פ, גט'
באב, ובקבלות, וגיוהכ"פ ובאכילת לא הכדן בין סיכה לחילה
אבל לפי ט' באב הבחין גיוריהם לדנוא. דסיכה אלא לשם גדמס
חומר ומחילה אלא לשם גדמס אסור, וקשה למה כה.
וכן ראון ברמב"ם:

ומהגומי' ברק' הי' בל' אכל החכה ז' בל' ז'
"בזאסור אסור מקצת אסור ככל אסור ואם להזכיר את
הזכותא ממנו (וכן אסור ברמב"ם מקצת אסור להחיל).
ואבל קלומ' וחול' סניו ויריו ורמזו אכל לא נל' אסור

א... היה בא בדרך נוסף והולך ונשיטתם בארבע חזרות
מנעול."

יראה דבאקילוג פוסק הרמב"ם דלא גזמא אסור דסיכה וקנזולת
בסנדל ואור שם רחיצה כולל סיכה.

וכל' באב חלק בין סיכה לרחיצה.

גיל גזנות פיק הי חלבה י: ... ואסור ברחיצה בין בחמין בין
בלבן ואפילו להושיט אצבעו בחיים. ואסור בסיכה של גזמא וקנזולת
בסנדל ובגמאש האטב ביום הכפורים...

דחלק בין רחיצה דאורייתא לסיכה דאסור רק דלא גזמא.
וביורה"ד לא חלק בין סיכה לרחיצה, ובשנייה ^{אסור} חלק דלא גזמא.
בזי שביטא דאורייתא ע"פ הלכות א, ב, ט.

א: אסור לרחוץ ביום הכפורים בין בחמין בין בלבן. בין כל
אבר בין אבר אחד אפילו אצבע קטנה אסור להושיטה בחיים...

ב: מי שבידו חלוקת קנזולת או טל רוחל מקום הלכות
כדרכו ואינו מוש... והחולה רוחל כדרכו אד"כ שאינו מוסך.
וכן כל מיני טבילות לובלין כדרכן בין בל' באב בין ביורה"ד.

ט: אסור למשך מקלת אפסו ככל אפסו בין סיכה של גזמא בין סיכה
שאינה של גזמא. ואם היה של חלוקת אד"כ שאין בו ספק או שיש
לו חלוקת גזמא, כדרכו אינו מוש."

[משנה דבאב' הוי היתר מחדש דאם חלוקת קנזולת הגירוסין
להרמיש ביה ח"ט אבא רחיצה שאינה של גזמא אסור. וכן סיכה
ע"כ אסור אף שאינה של גזמא. והרמב"ם כגוס. והרא"ה
מנ"י הלכות גזמא הלכה י' דברג... יורה"ד ולא בא

אין שם החיצה אינו מקיף על שאלת יציט. וכן בלי באב אסור במאג
 החיצה למחרי ואף שהתיר סיכוי אינפאל העדונו בלי באב. ובאדלעות התיר
 שניהם גם סיכויים החיצה שאינפאל בטעוה וקשה למה זה החיצה?

	<u>אבילות</u>	<u>ס' באב</u>	<u>יבב'פ</u>
אסור	אסור	אסור	אסור
אסור	אסור	אסור	אסור

סיכוי
שאלת
החיצה
הענין

החיצה
סיכוי
אסור
אבילות
החיצה
אסור
החיצה
החיצה
החיצה

יש לחקור בה' עניינים בלי באב מי היה כחן במכפ' דהוי
 הלכה דענין או דהוי הלכה דאבילות. וראה דסיכוי אסור אסור אבילות
 דאורחיה אסור דענין וצריך לחקור למה.
 ומהא דמסופי הרמב"ם דסיכוי כשריה שייכח דין דבי
 גרוחה ולא דבי ווככ'פ ואבילות.

ושאלת דענין וכו'...

אבילות שייכח בקרא בקרחים בשאר בשר. ובהלא
 שייך בעדד. ועל ידי ידוע איננו נעשה שאר בשר. ובעדד
 ת"א דהיי חייב קריעה מטעם שיהא הוא במחשבתו לקרוע
 על כל רבן וא"כ אינפ חידוש יש במשנה זו?
 דבקרוג אין אבילות אם כידוע אין אבילות אלא דין
 בשאר ובשרו. ואם יבא אהון לקבל אהודות על
 חשבד נחמא שארי מילין ענין אבילות ב' ה"י הוא
 מהאמר על מחוץ. וזה אסור. והרדיון הוא שאם
 הרמב"ם דע דבאבד בעדד על חייב אה"ל היה
 מהאמר על אהרי ושא' להספידו בחוץ כ'

ה' ~~אמרי~~ בקרא כי בחיב ה'יב נתק חק למחון וזתה מספין
המחון לו.

you degrade אבולג if you console for the
loss of money.

אז ור"ם קטב לאי קדם למחונים על טב'
עגב. והאי לא כר"ע. ואפטר שהיה כרמ"ז.